

virksomhed, hvad enten det sker som hovednæringsvej eller som bierhverv.

Enhver erhvervsmæssig planteproduktion skal herefter ifølge § 1 anmeldes til statens plantetilsyn, der derefter foranlediger foretaget vækstinspektion hos den pågældende. Også plantehandlere pålægges den omhandlede anmeldelsespligt.

I § 2 indeholdes nærmere definitioner af begrebene: planteproducent, plantehandler, planteskole og planteskoleplanter.

I § 3 bestemmes, at kun planter, der ved vækstinspektionen er befundet sunde, må bringes i omsætning, og udenlandske planteskoleplanter må kun sælges her i landet, såfremt det godtgøres, at de opfylder de mindstekrav i sundhedsmæssig henseende, der er fastsat for omsætningen af indenlandske planter.

Er en planteproducent utilfreds med en af vækstinspektionen truffet afgørelse, gives der ham ved reglerne i § 4 en adgang til anke.

Planteproducentens pligter præciseres i § 5, hvori bestemmes følgende:

„1. Det påhviler enhver planteproducent at drage omsorg for, at kulturerne er sunde. Han skal følge de fastsatte forskrifter og de særlige anvisninger, der under vækstinspektionen måtte blive givet ham, og skal give såvel tilsynet som fællesudvalget alle de krævede oplysninger, der kan være af betydning for inspektionsarbejdet. Oplysningerne kan kræves afgivet på tro og love.

2. Er der i henhold til fællesudvalgets fremavlsarbejde mulighed for fremskaffelse af egnet sygdomsfrit formeringsmateriale, kan landbrugsministeren efter forhandling med de interesserede organisationer pålægge planteskolerne udelukkende at anvende dette til formering.“

Vækstinspektionen foretages af fællesudvalget for fremavl og sundhedskontrol med havebrugsplanter, hvorimod kontrollen med, at der kun forhandles planter, der er godkendt ved vækstinspektionen, udøves af statens plantetilsyn, der skal have adgang til enhver planteskole og til enhver plantehandlers arealer, lagerрум o. s. v., ligesom det kan tilbageholde planter,